

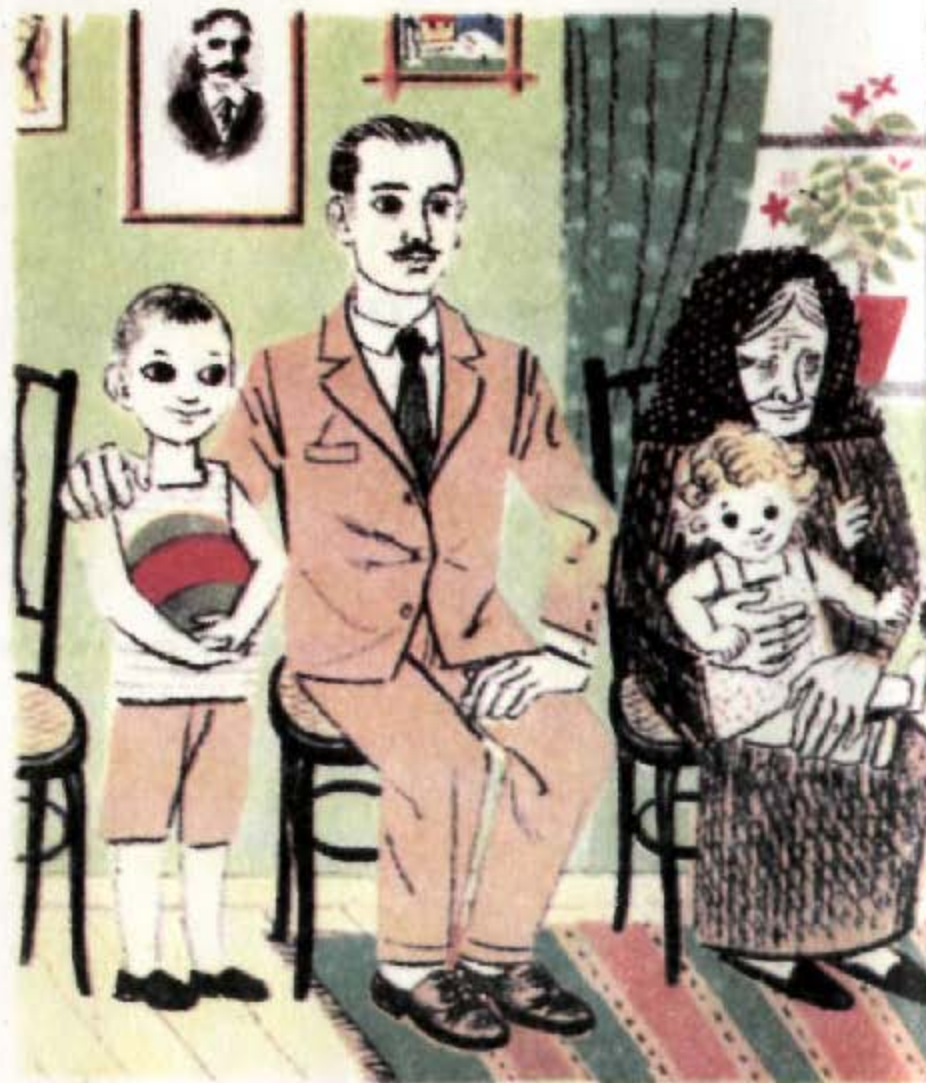
ἀλφαβητάριο

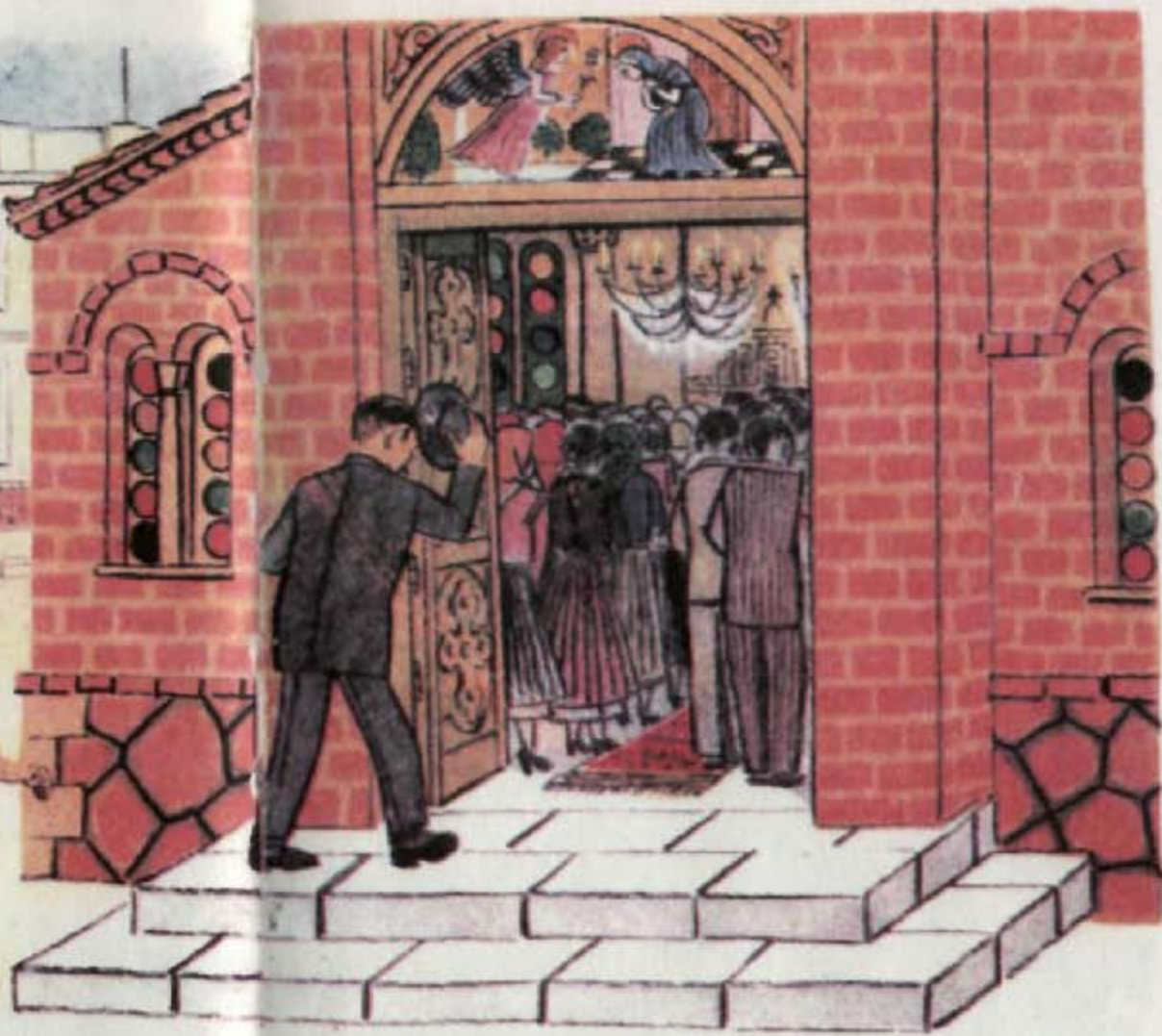
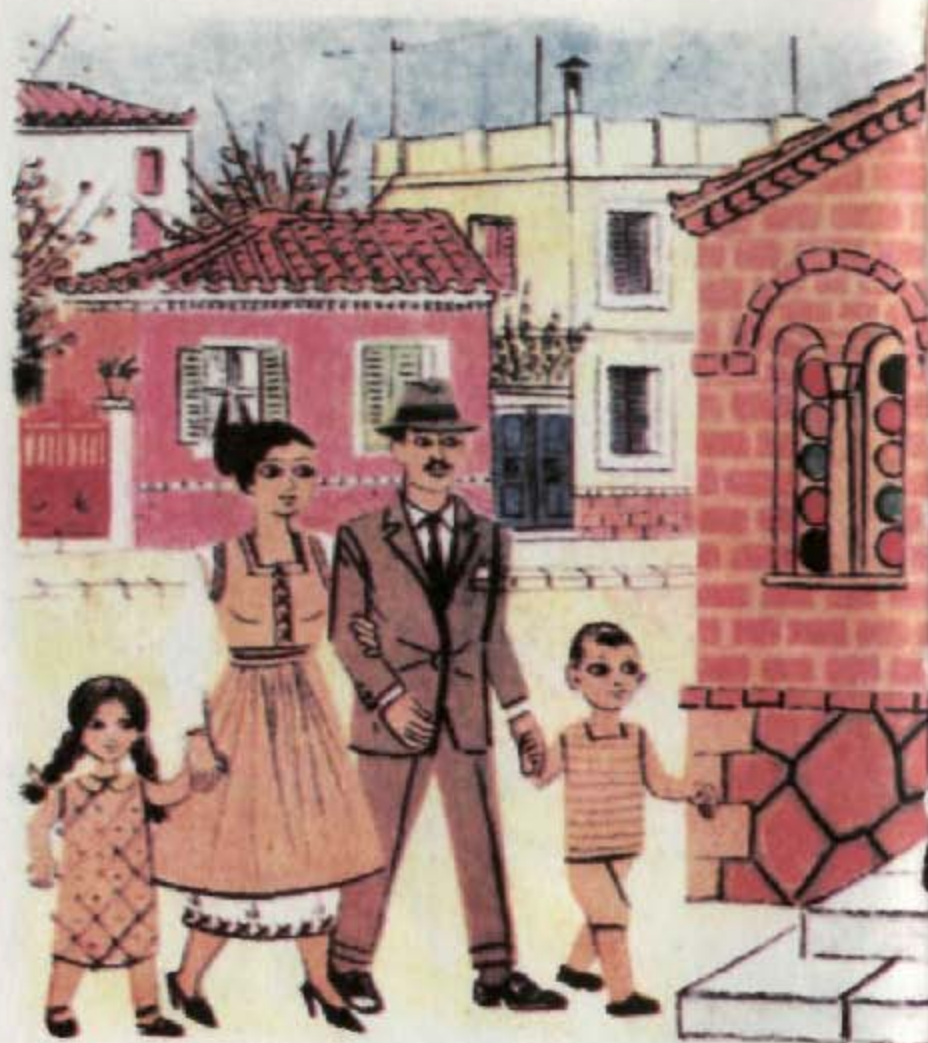

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΛΗ Γ. ΣΑΚΚΑ

άλφαβητάριο

I u

I u

O o

O o

α

α

v

vά

N

Nά, vά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

Ε

ἔλα

-Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

-Ἔλα, νινί

Ε

-Ἔλα, νινί, ἔλα.
Ἔλα, νινί, νάνι.
Ι ι ι...Ο ο ο...

η

Έλλη

-Νά ή Έλλη.
Νινί, νά ή Έλλη.

Άννα

Α

-Άννα, έλα.
Έλα, Άννα.
Έλα, Έλλη.

μ**μῆλα**

- "Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
 Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
 "Αννα, νά μῆλα.

Μίμη**Μ**

- Μῆλα, Μίμη.
 "Ελα, Μίμη, ἔλα.
 "Ελα, μῆλα μέλι.

Ππ

Παπί

-Πά, πά. Πί, πί.
Παπί, Μίμη.
Παπί, "Αννα.
Νά ένα παπί.

Τόπι

Ττ

-Τόπι, τόπι, Μίμη.
Τόπι, τόπι, "Ελλη.
-Πέτα, "Αννα, τὸ τόπι.
"Αννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κότα

Κά κά κά ή κότα.
—Νά, ή κότα, Μίμη.
Νά, ή καλή κότα.
"Έκανε ένα κοκό.
Τò έκανε, νά το.

γάλα

γ

—Νά τò γάλα, Μίμη.
"Αννα, "Ελλη, έλᾶτε.
Καλό γάλα, έλᾶτε.
—Πᾶμε, λένε ὄλα.

ι ά,

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο έκανε ή γάτα.
-Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι έμένα γάλα.

Γάτα

- Νιάο νιάο, ή γάτα.
- Πί πί, τὸ παπί.

Γ

- Τότε ή γιαγιά έλεγε:
- Γάτα, μή τὸ παπί.
 - Γάτα, άγάπα τὸ παπί.

Χ χ.. ή χήνα

- Χ χ.. ή χήνα.
- Χ χ.. τὰ χηνάκια.
- Πά, πά.. ή πάπια.
- Πί, πί.. τὰ παπάκια.

Χ χ

- Γάτα, μὴ τὰ χηνάκια,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ρ ρ.. τὸ νερό

- Ρ ρ.. τὸ νερό.
- Νιάκο νιάκο, ἡ Ριρή.
- Πί πί, τὸ παπί.
- Χ χ ἡ χήνα.

Ρ ρ

- Χήνα, πάπια, Ριρή,
ἐλᾶτε, πίνετε νερό,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

ω

ώρολογι

- Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τὸ ώρολόγι.
- Μίμη, τὸ ώρολόγι.
Νά τὸ ώρολόγι.
Έννέα ἡ ώρα,
έλεγε ἡ "Αννα.

σ σ.. σιγά

σ

- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
Έλατε σιγά-σιγά.
- Γιατί σιγά, μητέρα;
ρώτησε ἡ "Αννα.
- Νάνι μέσα τὸ μωρό,
έλεγε ἡ μητέρα.

Ὁ παπάς

- Νά τος, ὁ παπάς,
ὁ καλὸς παπάς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.
- Νά σᾶς ἀγιάσω...
Καλὸ μήνα,
ἔλεγε ὁ παπάς.

Σ

Ὁ Σωτήρης

— Ἐλλη, Ἐλλη, ἔλα.
 Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
 Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
 ἔλεγε ἡ Ἄννα.
 Τότε ἡ Ἐλλη ρωτᾶ:
 Γιατί νὰ πᾶμε;
 Τί νὰ κάνωμε, Ἄννα;

Σύκα

Υ

Ὁ Σωτήρης ἔλεγε:
 — Σύκα, καλὰ σύκα.
 Ἔχω σύκα μέλι.
 Ἐλα, πάρε Ἄννα.
 Πάρε κι ἐσὺ Ἐλλη.
 Πάρετε καλὰ σύκα...

- Δέτε ένα δέμα.
 Δέτε δέμα με δῶρα,
 ἔλεγαν ὅλα με γέλια.
 Ὁ πατέρας ἔλεγε:
 — Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.
 Ἄννα, πάρε κι ἐσύ.
 Πάρε κι ἐσύ Ἕλλη.

- Ἥλια, Ἥλια ἔλα.
 Ἔλα νὰ δῆς δῶρα.
 Τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.
 Δὲς τὸ τόπι...
 Δὲς τὴ χήνα...
 Τί πολλὰ δῶρα, Ἥλια,
 ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β... ό Βοριάς

— Β β... έκανε ό Βοριάς.
Β β... έκανε μέ βοή.

Β β

‘Η μητέρα έλεγε:
— Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε όλα κάτι.
Τί δυνατός Βοριάς!
Πολύ δυνατός βοριάς.

Δ

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:

- Δῆμο, Δῆμο ἔλα
Δές ἓνα καράβι.
Ἕνα μεγάλο καράβι.
- Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:
- Βάλε, Μίμη, τιμόνι.
Βάλε, Μίμη, πανιά.

Ὡρα καλή

Ω

- Ὡρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλό - γιαλό.
Σύρε μέ τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.
- Ὡρα καλή, καράβι.
Σύρε μέ τὸ Βοριά.
Σύρε μέ τὸ Νοτιά,
ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ ζυμάρι

Ἡ Ἑλλή ἔλεγε:
— ὦ, τί πολὺ ζυμάρι!
Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.
Δῶσε γιὰ νὰ ζυμώσω.
Νὰ ζυμώσω κι ἐγώ.

Ὁ Ζήσης ζ

Νά ὁ Ζήσης ὁ μανάβης.
Γύριζε μὲ τὸ ζῶο
κι ἔλεγε δυνατά:
— Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...
Ἡ Ἄννα ἔλεγε:
— Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

—Θυμάρι, θυμάρι, Ζωή.
 Δές τί καλό θυμάρι.
 Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
 Θέλω νά τὸ μυρίσης,
 ἔλεγε ἡ Ἄννα.

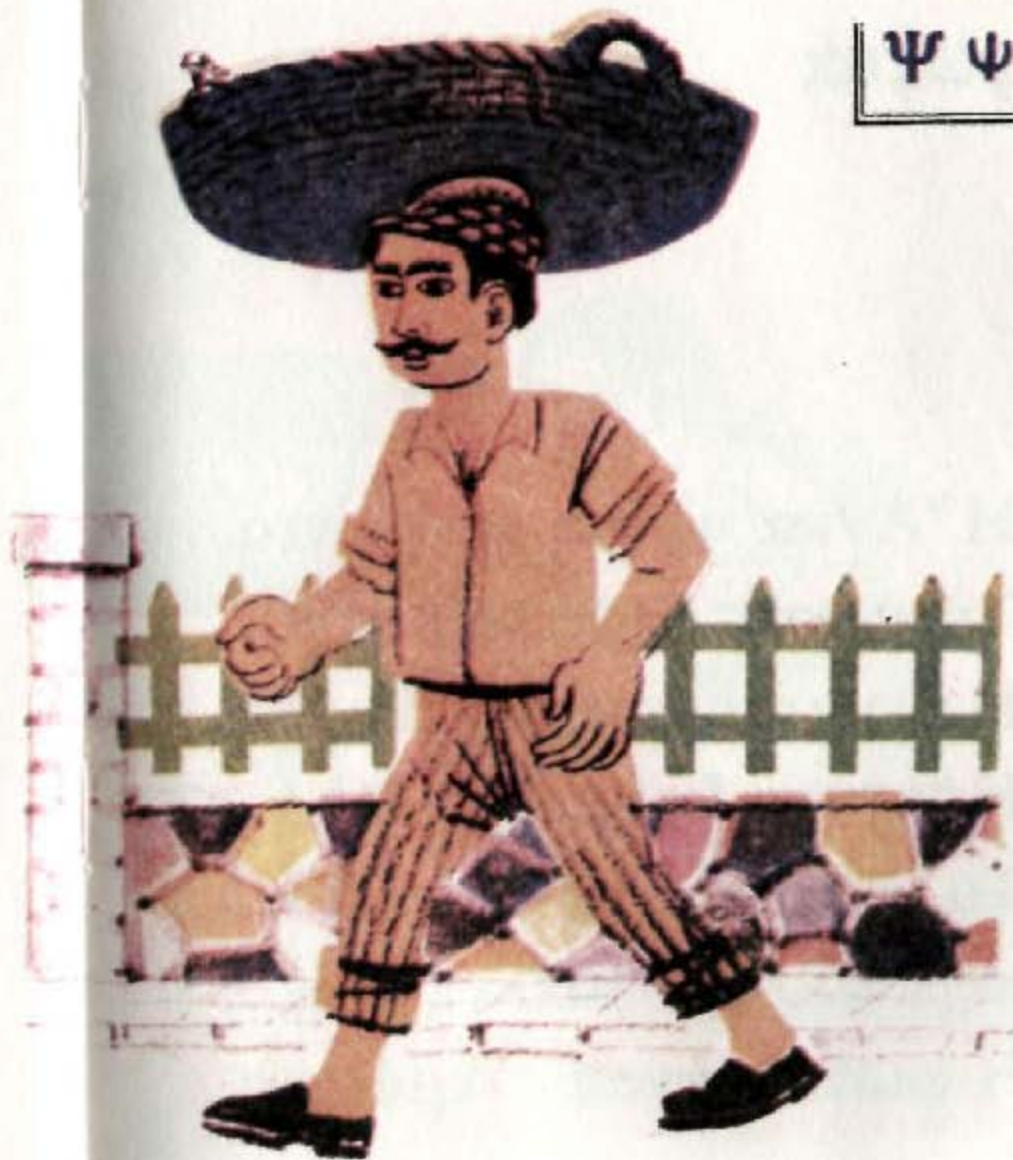

Νά ὁ κύριος Σταμάτης.
 Νά τος μὲ ἓνα καλάθι.
 Τὸ βαστᾶ στὸ ἓνα χέρι.
 Στὸ ἄλλο, βαστᾶ ζυγαριά.
 Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
 Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

—Ψάρια, έδω τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
"Έχω ψάρια για ψητά,
ψάρια για τηγανητά.
Πάρτετε καλά ψάρια,
έλεγε ο Σταμάτης,
ο Σταμάτης ο ψαράς.

Ψ Ψ

φωτιά

‘Η”Αννα φυσᾶ τὴ φωτιά.
Τὴ φυσᾶ δυνατά: φ φ...
‘Η φωτιά ὅμως δὲν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴ φωτιά
κι ἔφύσησε πάλι: φ φ...
‘Η φωτιά ἄναψε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ καθάρισε καλά
κι ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανή φώναξε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τα στὴ φωτιά.

Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

Τὰ ἔβαλε στὴ φωτιά
κι ἐφύσησε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιὰ ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ξ

Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξηρὰ ξύλα.

Ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.

Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.

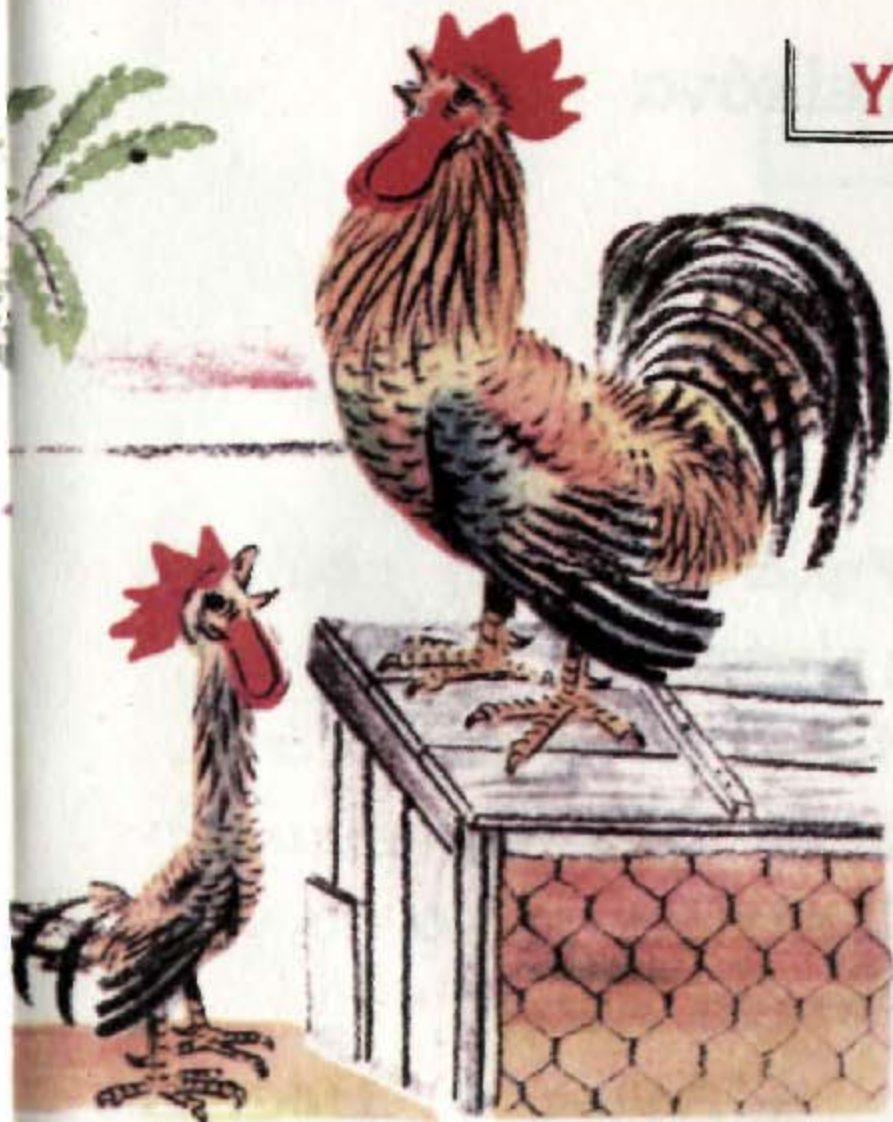
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκορας.

Τό κοκοράκι φώναζε:

—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σάν νά έλεγε:
«‘Υπερήφανε κόκορα!
Δές κι έμένα...»

Ἡ εἰκόνα

Ψηλά ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
Ἐστερα λέει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

ΕΙ

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἔτοιμοι ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

οἰ

ὁ Μίμης, ἡ Ἑλλη, ἡ Ἄννα,
ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τὸ σχοινάκι

σχ, τρ

Ἡ Ἄννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.
Τρέχει μὲ χαρά,
κι ὄλο λέει:
Τρέχω, τρέχω,
μὲ χαρά πηδῶ,
τὸ σχοινάκι τὸ ἀγαπῶ.

Μού...ή άγγελάδα

Μού, μού...ή άγγελάδα.
Μού...έκανε ή άγγελάδα,
σαν να έλεγε:
«Θέλω τó φαγητό μου.

ου

Φέρε, "Αννα, φύλλα».
'Η "Αννα έφερε φύλλα.
'Η άγγελάδα έτρωγε
κι έκουνοϋσε τήν ούρά.

Τὸ σπιτάκι

Ὁ Μίμης λέει:-

—“Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θὰ κτίσω ἓνα σπιτάκι.

Τὰ δύο ἀδερφάκια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στή δουλειά
κι ἔκτισαν τὸ σπιτάκι.

Όταν τὸ τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν:
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

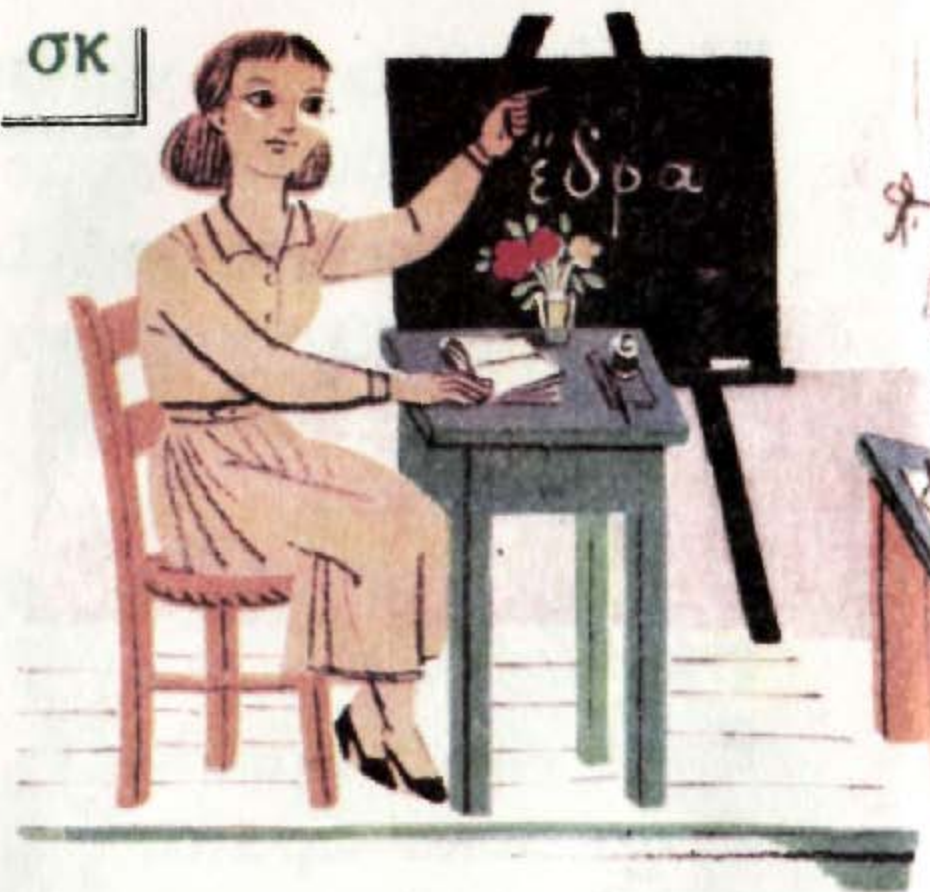
Ἡ αἶθουσα

αι

Νά ἡ αἶθουσα.
Εἶναι πολὺ μεγάλη.
Εἶναι πολὺ ὠραία.
Ἔχει πολλὰ παράθυρα.
Ἔχει πολὺ ἥλιο,
ἥλιο πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καί ἡ δασκάλα.
Εἶναι στήν ἔδρα της.
Νά καί τὰ παιδιά.

θρ, γρ

Εἶναι στά θρανία τους.
Γράφουν στά τετράδια.
Γράφουν τή γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴ θεία.

ΕΥ

Ἡ θεία τοὺς δίνει κάτι.
Τοὺς δίνει ἓνα κουτί.
Τὸ κουτί ἔχει εὐζωνάκια.
Ἔχει πολλὰ εὐζωνάκια.
Εἶναι ὅλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.
Χορεύουν στὸν πεῦκο.
Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.
Πρῶτη σέρνει τὸ χορό.

Ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ὁ πεῦκος τὸ βουνὸ
καὶ ἡ ρεματιὰ τῆ λεύκα,
μὲ τὸ λευκὸ της τὸ κορμὶ
καὶ τὰ ἀσημένια φύλλα».

ΕΥ

Αύγό, αύγό!

‘Η *Αννα ἔχει ἓνα αύγό.
Τὸ δείχνει στὴν Εὐτυχία.
Τὸ δείχνει καὶ λέει:
— Αὐγό, αύγό, ἓνα αύγό.
Εὐτυχία, δές ἓνα αύγό.
Τὸ ἔκαμε ἢ μαύρη κότα.
Αὐριο θὰ κάμη κι ἄλλο.

‘Η *Αννα κρύβει τὸ αύγό.
Τὸ κρύβει στὰ χέρια της
καὶ λέει στὴν Εὐτυχία:
— Σπάζω πάγο, βρίσκω ἀσήμι,
Σπάζω ἀσήμι, βρίσκω μάλαμα.
Τί εἶναι;

‘Η Εὐτυχία λέει:
— Τὸ βρῆκα, τὸ βρῆκα.
Εἶναι τὸ αύγό, *Αννα...

Τὸ αὐτοκίνητο

Ἐνα αὐτοκίνητο περνᾶ.
Τί ὠραῖο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τὸ κυνηγᾶ.
Τρέχει καὶ γαυγίζει.

Θέλει νὰ τὸ φτάση.
Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαυγίζει ἀκόμη:
— Γαβ-γαυ, γαφ-γαυ!

Καληνύχτα

ΧΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾶ τὸ ὥρολόγι.
Χτυπᾶ σὰν νὰ λέη:
«Ὁρα ὄχτώ. Καληνύχτα».

Τὰ παιδιὰ γονατίζουν.
Γονατίζουν στὴν εἰκόνα.
Λένε τὴν προσευχή τους:

«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νὰ φυλᾷς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ».

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
 Κικιρίκου, οί πετεινοί.
 Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
 τὸ πουλάκι κελαηδεῖ.
 Ξύπνα, ἐφάνηκε ἡ αὐγή.
 Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.
 Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ γῆ.

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
 κελαηδοῦν τὰ πουλάκια.
 Εἶναι σὰν νὰ λένε:
 «Ξυπνήστε ἀρνάκια.
 Ξυπνήστε κατσικάκια.
 Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

γν

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Παιδιά, παίζομε τὸ λύκο;
- Παίζομε, λένε ἐκεῖνα.
- Ἐγὼ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.
- Ἐγὼ ἀρνάκι, λέει ἡ Ἄννα.
- Ἐγὼ κατσικάκι, λέει ἡ Ἑλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:

- Μὲς στὸ δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»
- Ἅ Ο Μίμης ἀποκρίνεται:
- Βάζω τὰ παπούτσια μου.

Τὸ μπαστούνι

Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.
Ἔχει μεγάλο μπαστούνι.
—Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια.
καὶ τραγουδοῦν πάλι:
—Μές στοῦ δάσους περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

Ὁ Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιὰ τούμπα
καὶ λέει γρήγορα:
—Παίρνω τὸ μπαστούνι
καὶ σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν-ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπᾶ ή καμπάνα.
Σήμερα εἶναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
κι έτοιμάζονται.
Ντύνονται μέ χαρά.
Θά πᾶνε στην έκκλησία.

Σὲ λίγο φτάνουν.
Φτάνουν στὴν ἐκκλησία
καὶ μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια ἀναμμένα.
Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχὲς σὲ ὅλους.

Ἡ Χιονισμένη αὐλὴ **σμ**

Ὅλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλή.
Κάνουν μπάλες με χιόνι.
Παίζουν και τραγουδοῦν:

«Χιόνι ἔπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στην αύλή.
Κοκκινίζει ἡ μύτη μας,
τρέχομε στο σπίτι μας».

Στὸ τζάκι

Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.
Λάμπει ἀπὸ τὴ φωτιά.
Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιᾶ.
Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.

τζ

Νά καὶ ἡ γιαγιὰ μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ἡ Ἄννα σηκώνεται. βλ
Φεύγει ἀπὸ τὸ τζάκι.
Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.
Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλή.
Τὴ βλέπει χιονισμένη.
Ἡ Ἄννα τότε λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
ποὺ ἔχει σγουρὰ μαλλιά.
Παίζει τὸν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

ΒΥ

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιὰ.
Ὁ Σγουρὸς τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανή.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει ὅτι γράφει.

'Η Βασδέκη τραγουδᾷ:
 «Μάνα, σγουρός βασιλικός,
 πλατύφυλλος καὶ δροσερός.
 Μάνα, ποιός τὸν ἐπότιζε
 καὶ τὸν ἐδροσολόγιζε;
 Ἐβγαλε φύλλα καὶ κλωνιὰ
 κι ἐσκέπασαν τὴ γειτονιά.
 Ἐσκέπασαν κι ἐμένα,
 ποὺ μὲ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
 Αὐτὸ ἔκανε ἡ Βασδέκη.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ἄσβεστᾶς διαβάζει:
Διαβάζει στὸ γράμμα:
«Πίξε τὴ σβούρα σου!»
Βγάζει τότε τὴ σβούρα
καὶ τὴν πετᾷ μὲ ὄρμη.
Σβίν...κάνει ἐκείνη
καὶ γυρίζει γρήγορα.

ἠυ Ὁ κόκορας

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα τῆς:

«Βασιλέας δὲν εἶμαι,
κορόνα φορῶ.

Ρολόγι δὲν ἔχω,

Τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶναι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:

—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

Ἡ Ἄννα τότε λέει:
—Τὸ ηὔρατε, τὸ ηὔρατε.
Εὐχαρίστησε τὸ Σγουρὸ
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Τὸ παιγνίδι ἐτελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέει:

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιώνης

γκ

—Γκιών, γκιών!
φωνάζει ὁ γκιώνης.

Ὁ γκιώνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τὸ φεγγάρι
καὶ φωνάζει:
—Γκιών, γκιών!

Στήν έξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στήν έξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

‘Ο Λάμπρος παίζει.
‘Ο Στρατής τρέχει.
‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.
‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

Νά καί τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κὺρ Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

Ἡ Ἄννα τραγουδεῖ:
«Νεραντζούλα φουντωμένη,
μὲ νεράντζια φορτωμένη».

Ὁ αἰτός

αἰ

Ὁ αἰτός τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατεῖ τὸ σχοινὶ γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάϊ του.
Καμαρώνει κι αὐτὴ
καὶ λέει:

—Νά τος, νά τος ὁ αἶτός,
ὄμορφος καμαρωτός.
Νά τος πῶς πετᾶ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾶ.

Ἡ μυίγα

| υι

Μιὰ μυίγα πετᾶ.
Εἶναι μιὰ μεγάλη μυίγα.
Εἶναι μιὰ χρυσόμυιγα.

‘Η Άγλαΐα βλέπει τή μυίγα,
τήν άκούει πού βουΐζει
καί θέλει νά τήν πιάση.
‘Η χρυσόμυιγα όμως φεύγει.
Πετᾶ μακριά.

‘Ο έλεγχος

ΥΧ

‘Η Άννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τόν έλεγχο.
Βλέπει τόν βαθμό της
καί λέει:
— Πήρα «άριστα».

Θὰ χαρῆ ἡ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν δοῦν τὸν ἔλεγχο.

”Αλφα – Βῆτα

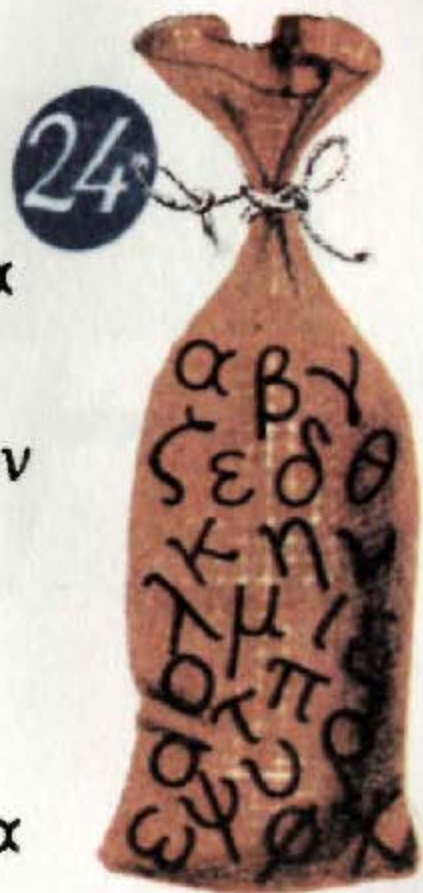

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.
”Ολα τὰ βιβλία φέρ’ τα
καὶ μολύβι καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράφω κάθε τί.
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
Τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τὰ γράμματα

α	Α	ἄλφα	ι	Ι	γιῶτα
β	Β	βῆτα	κ	Κ	κάπα
γ	Γ	γάμα	λ	Λ	λάμδα
δ	Δ	δέλτα	μ	Μ	μὶ
ε	Ε	ἔψιλον	ν	Ν	νὶ
ζ	Ζ	ζήτα	ξ	Ξ	ξὶ
η	Η	ἦτα	ο	Ο	ὄμικρον
θ	Θ	θῆτα	π	Π	πὶ

ρ	Ρ	ρὸ
σ	Σ	σίγμα
τ	Τ	ταῦ
υ	Υ	ῦψιλον
φ	Φ	φὶ
χ	Χ	χὶ
ψ	Ψ	ψὶ
ω	Ω	ὠμέγα

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει:
«Μόλις πρωί ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλι νὰ μέ φωτίσης
καὶ νὰ μέ βοηθήσης
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νὰ εἶμαι παιδί καλό.»

Στή βρύση

Ὁ Μίμης ξύπνησε.

Ξύπνησε πρωί-πρωί σήμερα.

Ἔτσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῆ ἀπό τὸ κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στή βρύση.

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλύνεται.

Πλύνεται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρὸς.

Θέλει τὴν ὑγεία του.

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

Ὁ Μίμης χαίρεται τὸ νερὸ,
χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

Γύρω στὸ τραπέζι

Ὅλοι εἶναι στὸ τραπέζι.

Παίρνουν τὸ πρωινό τους.

Πίνουν ζεστὸ γάλα, πίνουν τσάι.

Τρῶνε καὶ λίγες φέτες ψωμί.

Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι
καὶ τρῶνε μὲ δρεξη.

Μὲ δρεξη τρώει καὶ ἡ Λόλα.

Ἔμαθε πὼς τὸ γάλα κάνει καλὸ.

Κάνει μεγάλο καλὸ στὰ παιδιά.

Ἡ Λόλα πίνει ὄλο τὸ γάλα.

Σηκώνει τὸ φλιτζάνι καὶ λέει:

—Μητέρα, ἤπια ὄλο τὸ γάλα.

—Εὐγε, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δέν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ πέντε.
Κάθεται σπίτι μαζί μέ τή Λόλα.
Πότε παίζει μέ τήν ἀδερφή της
καί πότε μέ τήν κούκλα της.
Τή ντύνει καί τή στολίζει.

Ὅταν τή βάζη νά κοιμηθῆ,
τή νανουρίζει καί λέει:

«Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

Ἐλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ' το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἔλαφρά νά τὸ κοιμήσης
στή ζεστή σου τήν ἀγκάλη.

Κοιμήσου καί παράγγειλα
στήν Πόλη τὰ προικιά σου.
Στά Γιάννενα τὰ ροῦχα σου
καί τὰ χρυσαφικά σου».

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιά κοιμοῦνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στοῦ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει μέ χαρά:

- Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦρθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμη.
Ἔστερα σηκώνεται ἡ Ἐλλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
Ἄλλα τρέχουν στήν Ἄννα
καὶ τὴν ρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.
Ἐλάτε κοντά νὰ δῆτε.

Τὰ παιδιά κοιτάζουν ἔξω
καὶ βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καὶ λένε χαρούμενα:

- Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε.
Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

Χελιδόνι μου γλυκό

- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετάς στόν ούρανό,
πού ήσounα τόσον καιρό;
Σέ ζητοῦσα σάν τρελό.
- Ἦμουνα στήν ξενιτιά
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στήν παλιά μου τή φωλιά.
- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετάς στόν ούρανό,
ἔλα κάτω νά σοῦ πῶ,
πῶς πολὺ σέ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

- Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!
Ἄλλα εἶναι χαρούμενα τώρα.
Ὁ οὐρανός εἶναι γαλανός.
Δέν ἔχει πιά σύννεφα.
Τά χιόνια ἔχουν λιώσει.
Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.
Ἐφυγαν μέ τ' ἄρνιά τους
καὶ πῆγαν στά ψηλά βουνά.

Τὰ δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Τὰ παιδιὰ ἔχουν χαρὰ τώρα.
Ἐφυγε πιά ὁ Χειμώνας.
Πάει ἡ παγωνιά καὶ τὸ κρύο.
Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδεῖ:

«Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη, παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καὶ πουλάκια
καὶ ὠραῖα λουλουδάκια».

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιὰ ντύθηκαν τὰ γιορτινά τους
καὶ πηγαίνουν στό σχολεῖο.
Μπήκαν στή γραμμὴ
καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Όταν τελείωσε ή έκκλησία,
τά παιδιά γύρισαν στό σχολείο.
Έκεϊ μαζεύτηκε πολὺς κόσμος,
πού ήθελε νά δῆ τήν έορτή,
τήν έορτή τοῦ σχολείου.
Τά παιδιά τραγούδησαν.
Ό δάσκαλος έβγαλε λόγο.
Στό τέλος όλοι φώναξαν:

- Ζήτω ή Πατρίδα μας!
- Ζήτω ό Στρατός μας!
- Ζήτω ή 25η Μαρτίου!

Στή σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ή σημαία
έχει χρώμα γαλανό
καί στή μέση χαραγμένο
έναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μέ καμάρι,
δέ φοβᾶται τόν έχθρό.
Σάν τή θάλασσα εἶν' γαλάζια
καί λευκή σάν τόν άφρό.

Τὰ καταστήματα

Ὁ Μίμης πηγαίνει στό σχολεῖο.
Δίπλα του πηγαίνει ἡ Ἄννα.
Τώρα βρίσκονται στήν πλατεία
καί κοιτάζουν τὰ καταστήματα.
Ἡ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης λέει:
— Αὐτό εἶναι τὸ κατάστημα,
πού ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιό πέρα ἡ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ ὀπωροπώλης εἶδε τὰ παιδιά
καὶ λέει:

- Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιά.
- Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέει:

- Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε
καὶ θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο

Στὸ δρόμο σὰν βαδίζω,
εἶμαι προσεχτική.
Τὸ βλέμμα δὲν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀκόμη
προσέχω ὅταν φτάσω
μπρὸς σ' ἓνα σταυροδρόμι,
ποὺ πάω νὰ τὸ περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

Νά καί ἡ ἐκκλησία,
πού λέγεται «Ἁγιος Ἰωάννης».

Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
πού ἀκούεται παντοῦ.

Τά παιδιὰ κάνουν τό σταυρό τους,
δταν περνοῦν ἀπό τήν ἐκκλησία.
Κοιτάζουν μήπως ἴδοῦν τόν παπά,
γιά νά τοῦ φιλήσουν τό χέρι.

Ἄλλα τά παιδιὰ τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τόν παπα-Ἡλία.
Καί ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
δλα τά παιδιὰ τοῦ σχολείου.
Τά παιδιὰ, δταν τόν βλέπουν,

τρέχουν ἀμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τό χέρι.

Ὁ παπα-Ἡλίας χαμογελά.

Ἔστερα τὰ εὐλογεῖ.

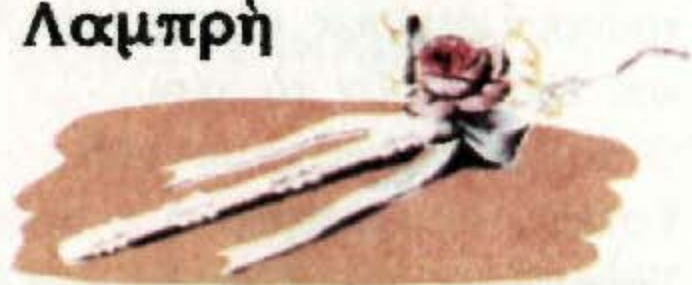
Τοῦς δίνει τήν εὐχή του καί λέει:

— Ἔχετε τήν εὐχή τοῦ Χριστοῦ.

Ἔχετε τήν εὐχή μου...

Ἡ Λαμπρὴ

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἡ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία.
Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιά.
Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.
Ὅλοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.
Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!
χτυπᾶ χαρωπὰ ἡ καμπάνα.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούεται καθαρά.
Εἶναι σάν νὰ τοὺς λέη:
— Ἐλᾶτε ἀπόψε στὴν ἐκκλησία.
Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.
Ἀπόψε θ' ἀναστηθῆ ὁ Χριστὸς μας.
Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ ἐορτάσωμε...

Μπαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία.
Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια καὶ οἱ λαμπάδες καῖνε
καὶ σκορποῦν γύρω φῶς.
Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,
γιατὶ ὁ Χριστὸς θὰ ἀναστηθῆ.
Χαρούμενα εἶναι καὶ τὰ παιδιά.
Χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς τους.

Ἐπιστρέφουν στό σπίτι

Βγαίνουν ἀπό τήν ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καί εὔχονται ὁ ἓνας στόν ἄλλον:

- Χριστός ἀνέστη!
- Ἀληθῶς ἀνέστη!
- Ὁ πατέρας φιλεῖ τά παιδιά του.
Τό ἴδιο κάνει καί ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τή λαμπάδα της
καί προσέχει νά μή σβήση.
Πηγαίνει τή λαμπάδα στό σπίτι.
Τή δίνει στή γιαγιά καί λέει:

Χριστός ἀνέστη, γιαγιά.
Ἡ γιαγιά τή φιλεῖ καί λέει:

- Ἀληθῶς ἀνέστη, παιδί μου.
- Ἔστερα παίρνει τή λαμπάδα.
Πηγαίνει στό εἰκόνημα
καί ἀνάβει τό καντήλι.

Πασχαλιά

Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιά
μέ ἀγάπη, μέ φιλιά,
μέ αὐγό καί μέ ἀρνί
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλά,
τί τραγούδι καί φωνή.
Χαίρετε Χριστιανοί.

Στήν ἐξοχή

Τά παιδιά πῆγαν στήν ἐξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή μέ τό σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τό πρωί μέ γέλια.
Σέ ὄλο τό δρόμο τραγουδοῦσαν.
Ἢταν ἔφτασαν στήν ἐξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά.
Ἢκεῖ ὄλα ἦσαν ὠραῖα.
Τά δέντρα ἦσαν ἀνθισμένα.
Τά σπαρτά ἦσαν καταπράσινα.
Σέ λίγο ἄρχισαν τό παιγνίδι.
Ἢλλα ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.
Ἢ Μίμης μάζευε λουλούδια.
Θά ἔκανε μέ αὐτά στεφάνι.

Οί πεταλούδες

Ἡ Ἄννα ἔπαιζε μέ τις φίλες της.
Κυνηγοῦσαν πεταλοῦδες.
Μόλις ὀμως πλησίαζαν,
οἱ πεταλοῦδες πετοῦσαν μακριά.

Στό τέλος ἡ Ἄννα ἔπιασε μία.
Ἦταν μία μικρή πεταλούδα.
Τά φτερά της ἦσαν ὠραῖα.
Εἶχαν διάφορα χρώματα.
Ἡ Ἄννα τήν κρατοῦσε ἀπαλά
καί τῆς τραγουδοῦσε:

«Ἐλα, πεταλουδίτσα μου,
στάσου νά σέ τσακώσω,
δέν θά σοῦ τσαλακώσω
καθόλου τά φτερά.

Θά σέ ταῖζω ζάχαρη,
θά σοῦ ἔχω γιά σπιτάκι
μεταξωτό κουτάκι,
θά ζήσης μία χαρά...»

Ἡ πεταλούδα ὁμως ἤθελε νὰ φύγη
καὶ ἂν εἶχε φωνὴ θὰ ἔλεγε:

«Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη,
καθόλου δὲ μέ μελι.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι,
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατὺ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα ἀγαποῦσε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγη.

Πρωτομαγιά

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπιστῆτε,
μέσ στη δροσοῦλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρῆτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὁμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδῆστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νὰ τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στη θάλασσα

Μιά μέρα ο πατέρας είπε:

— Παιδιά, θά πάμε στη θάλασσα.

Έκει θά παίξετε, θά χαρήτε.

Έμπρός λοιπόν, έτοιμαστήτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τά παιδιά

κι έτρεξαν νά έτοιμαστούν.

Ή μητέρα έτοιμασε φαγητό,
για νά τó πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλούς κεφτέδες,

έβρασε άρκετά αυγά,

πήρε τυρί, ψωμί και φρούτα.

Όλα αυτά τά έφτιαξε ένα δέμα,
πού τó τύλιξε μέ προσοχή.

Ό πατέρας πήγε στην άγορά
και έφερε ένα αυτοκίνητο.
«Του... του» έκανε τó αυτοκίνητο,
και κατέβηκαν όλοι κάτω.
Σέ λίγο ανέβηκαν προσεχτικά
και τó αυτοκίνητο ξεκίνησε.
Τά παιδιά είχαν μεγάλη χαρά.

Στήν άκροθαλασσιά

Έφτασαν στήν άκροθαλασσιά.
Κατέβηκαν από τό αύτοκίνητο
καί κοίταζαν γύρω.
Ή θάλασσα ήταν τόσο ήσυχη,
πού έμοιαζε σάν λάδι.
Βαρκοϋλες έπλεαν μακριά
καί οι ψαράδες τραγουδοϋσαν.
Τά παιδιά άρχισαν τό παιγνίδι.

Ή Μίμης είχε ένα καραβάκι.
Τό έβαλε σιγά-σιγά στή θάλασσα
καί έκεϊνο έπλεε, χωρίς νά βουλιάζη.
Ή Άννα πετοϋσε πέτρες
καί άκουε πού έκαναν «μπλούμ».
Ή Έλλη μάζεψε χαλικάκια.
Ή Λόλα έπαιζε μέ την άμμο.
Όλα τά παιδιά έκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

*Όταν ἦρθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν στὴν ἄμμο νὰ φᾶνε.
*Όλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά,
ποὺ τοὺς φάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸ τραγούδησαν.
*Ἡ *Ἐλλη σηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

«Κάτω στὸ γιαλὸ, στὴν ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μέ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.
Παίζει ὁ ποντικὸς βιολί
κι ἡ χελώνα παίζει ντέφι.
Πέρασε κι ἓνα πουλί
καὶ μᾶς λέει: «Χαρά στὸ κέφι!»

Τί γέλια ποὺ ἔκαναν ὅλοι.
*Ἀκόμα καὶ ἡ Λόλα γελοῦσε.
*Ὁ πατέρας εἶπε στὴν *Ἐλλη:
— Εὗγε σου, *Ἐλλη, εὗγε σου.

Στά χωράφια

Τὰ παιδιά πήγαν περίπατο.
Καθὼς ἐβάδιζαν στά χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ,
ποὺ ἦσαν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι τους,
σὰ νὰ χαιρετοῦσαν.
Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

- Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχυα;
Βλέπετε ποὺ μᾶς χαιρετοῦν;
Σὲ λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

Τὸ ψωμί

“Ὅταν γύρισαν στοὺς σχολεῖο,
ἡ δασκάλα ρώτησε:
—Ποιὸς ξέρει νὰ μᾶς πῆ,
πῶς γίνεται τὸ ψωμί;
Ἡ Ἄννα τότε εἶπε:

- Παίρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
καὶ ἔπειτα τὸ ἀλέθουν,
γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.
Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ νερό
καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι στοὺς φούρνο.
Ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί.

Τὸ καλοκαίρι

Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἀνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρουδιά.
Καὶ λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιά.

Κάθε πρωὶ

Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο.
Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγά-σιγά.
Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό.
Οἱ ἀκτίνες του εἶναι χρυσές
καὶ φωτίζουν ὅλο τὸν κόσμο.
Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δέντρα.
Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καί στον κόσμο χύνεις
μιὰ γλυκιά πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τῆ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νὰ ψέλνη
πάλι τὸ πουλί.

Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἡλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.
- Τί καλά μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λιῶνω χιόνια.
- Καὶ σέ μένα τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ ο ήλιος πηγαίνει
νά κρυφτῆ πίσω ἀπό τὸ βουνό.
Βασιλεύει πέρα στὴ Δύση
καὶ σιγά-σιγά ἔρχεται ἡ νύχτα.
Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὴ φωλιά τους.
Κουράστηκαν ὅλη τὴ μέρα.
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν.
Τὰ παιδιὰ μαζεύονται στὸ σπίτι τους.
Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρῶνε.
*Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγητό,
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

Τὸ φεγγαράκι

Φεγγαράκι φωτεινὸ
περπατεῖ στὸν οὐρανό.
*Ἀνεβαίνει στὰ ψηλά
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελά.
*Ἐλα κάτω, στρογγυλὸ
φεγγαράκι μου, καλό.
*Ἐλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ.

Στό κτήμα του θείου

‘Ο θείος μένει στό κτήμα μέ τή θεία
καί τά δύο παιδιά τους.
Τό άγόρι λέγεται Ρήγας.
Τό κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.
‘Ο Μίμης, ή Άννα καί ή Έλλη
ξύπνησαν τήν Κυριακή πολύ πρως

καί πήγαν στό κτήμα του θείου.
Πήγαν μέ τους γονείς τους,
για να καθίσουν εκεί δύο μέρες.
‘Εκείνοι χάρηκαν, όταν τους είδαν.
Δέν ήξεραν τί να κάνουν,
για να τους ευχαριστήσουν.
‘Ο Ρήγας πήρε τό Μίμη
καί πήγαν να δουν τό στάβλο.
‘Εκεί είδαν τό άλογο, τό Ντορή,
που κουνοῦσε τήν ουρά του.
‘Ο Μίμης πλησίασε πολύ κοντά,
τό χείδεψε καί του είπε:
– Ντορή, άγαπῶ πολύ τά ζῶα.
Θέλω να είμαστε φίλοι.
‘Η Χρυσούλα μέ τήν Άννα πήγαν,
για να ιδουν τό κοτέτσι.

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κόττες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.
Ἡ Χρυσούλα τοὺς ἔριξε σπόρους.
Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία πῆγαν
νά δοῦν τῇ μεγάλη ἀγελάδα
πού ἔβοσκε στοῦ λιβάδι.
Ἡ ἀγελάδα, μόλις τὶς εἶδε,
κουνοῦσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.
Τὴν κουνοῦσε καὶ φώναζε:
«Μοῦ... μού...», σὰ νὰ ἔλεγε:
Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...
Ἔστερα γύρισαν στοῦ σπίτι.
Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στὰ παιδιά
καὶ τοὺς εἶπε:
—Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.
Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας.

Ἡ ἀγελάδα

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρώει κάτω στὴ λιακάδα
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα
γιὰ νὰ κατεβάση γάλα.
Νὰ τὸ κάνουνε τυράκι,
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουνε στοῦ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὄριστε, φά' το.

Στήν κορυφή τοῦ λόφου

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα
καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ λόφο.
Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσερα παιδιά.
Τὴν Ἑλλη δὲν τὴν πῆραν μαζί τους,
γιατὶ ἦταν ἀκόμα μικρή.
Καθὼς ἀνέβαιναν στὴν πλαγιά,
εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰ
κι ἔτρωγαν δροσερὸ χορταράκι.

Λίγο πρὶν φτάσουν στὴν κορυφή,
εἶδαν καὶ μιὰ βρυσούλα.
Τὸ νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καὶ ἔκανε ἓνα μικρὸ ποταμάκι.

Ἢταν ἔφτασαν στὴν κορυφή,
ὄλα τοὺς φάνηκαν ὠραῖα.
Ἢπὸ ψηλά εἶδαν τὴ θάλασσα
καὶ τὸν μεγάλο κάμπο.
Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ,
ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια.
Ἢταν γύρισαν στὸ σπίτι τους,
ἦταν πιά μεσημέρι.
Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.
Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.
Ἢφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη.

Ἕνα παραμῦθι

Ἔφαγαν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιὰ νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.
Τὰ παιδιὰ τριγύρισαν τὴ θεία,
γιὰ νὰ τοὺς πῆ παραμῦθι.
Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολὺ καλοὶ φίλοι.
Τὰ δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ταξίδι,
γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμο.
Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ
κι ἔφτασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος.

Ὁ σκύλος ρώτησε τὸν κόκορα:
— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε;
Ὁ κόκορας ἀπάντησε στὸ σκύλο:
— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.
— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ στὴν κουφάλα του,
εἶπε ὁ σκύλος.

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.
Σέ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»
Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἄλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

- Καλημέρα, φίλε μου, λέει.
Δέν ἔρχεσαι στὴ φωλιά μου
νὰ σέ περιποιηθῶ λίγο;
- Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.
Ἄς ρωτήσω ὁμως πρῶτα τὸ φίλο μου,
ποῦ κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα.
Τρέχω νὰ τὸν ξυπνήσω ἀμέσως...

Ἡ πονηρὴ ἄλεπού νόμισε
πὼς ἦταν καὶ δεῦτερος κόκορας
καὶ πλησίασε στὸ δέντρο.
Ἄντὶ ὁμως νὰ δῆ κόκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸ σκύλο.
Τότε ἡ ἄλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.
Ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν ἤσυχτοι
κι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Ὁ κόκορας

Ἐνας κόκορας ὀλάσπρος
μέ ψηλό λειρί
καμαρώνει καί φουσκώνει
καί λιλιὰ φορεῖ
καί θαρεῖ πῶς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα βρῆ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καί τὸ διαλαλεῖ,
νά τὸ μάθουνε σὲ Δύση
καί σ' Ἀνατολή.

Ἡ κολοκυθιά

Ἡ Ἄννα ρώτησε τὰ παιδιά:
— Παιδιά, παίζομε τὴν «κολοκυθιά»;
— Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.
Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιγνιδιοῦ.
— Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καί πήραμε τὸν ἀριθμὸ μας.

- Τὸ 1 τὸ πῆρε ἡ Ἄννα.
- Τὸ 2 τὸ πῆρε ἡ Χρυσούλα.
- Τὸ 3 τὸ πῆρε ὁ Μίμης.
- Τὸ 4 τὸ πῆρε ἡ Ἑλλη.
- Τὸ 5 τὸ πῆρε ὁ Ρήγας.

Ἔστερα ρώτησε ἡ Ἄννα:

- Ποιὰ τιμωρία θὰ βάλωμε
σ' ἐκεῖνον πὺ θὰ χάση;
- Ἐγὼ νὰ εἰπῶ, ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα:
- Ἄν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήση.
- Ἄν εἶναι ἀγόρι, νὰ κάνη τὸν πετεινό.
- Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.
- «Στοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,
πὺ τὸ ἀγαποῦμε ὅλοι,
εἶναι μιά κολοκυθιά,

πλάϊ-πλάϊ στή ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθεια.
Θὰ τὰ δώση ὁ παππούς
μποναμά τῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέση στήν οὐρά της
κι ὅλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

Ἐπειτα ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Ποιός θὰ πάη στήν ἀλεπού;
- Ποιός θὰ τῆς πάη τὰ κολοκύθια;
- Νὰ πάη τὸ 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τὸ 3; ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιός νὰ πάη; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ πάη τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τὸ 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νά πάη;
- Νά πάη τὸ 2.

- "Α, ὄχι, ὄχι τὸ 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάζαμε ὄλοι μὲ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ "Αννα.

"Ορθια ἡ Χρυσούλα λέει:

«Στοῦ χαμένου τὴν αὐλή
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.
Καὶ τοῦ πῆρα τὴ λαλιά,
νά τραγουδήσω τὴ μηλιά».
Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντιλάκι,
τὸ κουνᾶ στὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾶ:

- Μηλίτσα πού'σαι στὸ γκρεμὸ
μὲ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
καὶ τὸν γκρεμὸ φοβοῦμαι.
- Σάν τὸν φοβᾶσαι τὸν γκρεμὸ,
ἔλ' ἀπ' τὸ μονοπάτι.
Νά σοῦ χαρίσω τὰ γλυκὰ
καὶ μυρωδάτα μῆλα.
- Ὠραῖα, Ὠραῖα, φωνάξαμε ὄλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτῆμα

Ἔμειναν δύο μέρες στὸ κτῆμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν,
ὄλοι ἦταν στενοχωρημένοι.

— Καθίστε, καθίστε καὶ σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μὲ τῆ θεία.

— Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρήγας κι ἡ Χρυσούλα.

— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά,
εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.
Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμα σχολεῖο...

Ἡ θεία τοὺς ἔδωσε ἓνα καλάθι,
πού εἶχε δῶρα, ἀπὸ τὸ περιβόλι.
Τὰ παιδιά χαιρέτησαν τῆ θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σέ ὄλους
καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του
θὰ τοὺς συνόδευαν στὸ σταθμό.

Στό σταθμό

Έβράδιζαν για τὸ σταθμό.

Σὲ ὄλο τὸ δρόμο μιλοῦσαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας.
Θὰ εὐχαριστηθοῦμε ἂν ἔρθετε...

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.
Θὰ ἔρθωμε χωρὶς ἄλλο,
ὄταν τελειώσῃ τὸ σχολεῖο.

Ὅταν ἔφτασαν στό σταθμό,
δὲν περίμεναν πολλὴν ὥρα.

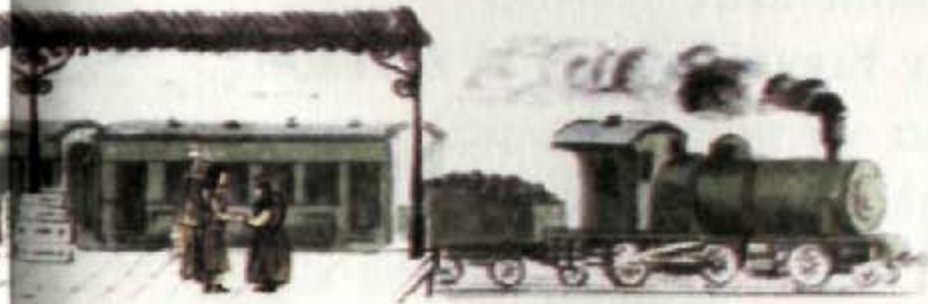
Σὲ λίγο ἔφτασε τὸ τραῖνο.

Τὰ παιδιά μὲ τοὺς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στό τραῖνο
καὶ βγῆκαν στὰ παραθυράκια.

— Καλὸ σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νὰ μᾶς ἔρθετε καὶ πάλι...

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Ἔχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μὲ τὰ παιδιά.

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πέρασε ένας χρόνος.

Τήν Κυριακή είναι οι εξετάσεις.

“Όλα τὰ παιδιά έτοιμάζονται.

“Άλλα θά ποῦν ποιήματα,
καί ἄλλα θά τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν ἔργα.
Θά τὰ βάλουν στήν έκθεσή τους.
“Ο Μίμης έτοίμασε ἕνα καράβι.
“Η Άννα ζωγράφισε
τὸ κτῆμα τοῦ θείου.

“Όταν ἦρθε ἡ Κυριακή,
ἔγινε ἡ μεγάλη γιορτή
καί ὅλοι ἦταν χαρούμενοι.
Τὰ παιδιά θά προβιβάζονταν,
θά πήγαιναν στήν παραπάνω τάξη
καί γι’ αὐτὸ τὰ καμάρωναν ὅλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) Ἡ οἰκογένεια	Σελ.	6
2) Ἡ ἐκκλησία	*	8
3) Τὸ σχολεῖον	*	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ *

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α α	(α)	»	17
4) γ γ	(γά)	»	18
5) Ν ν	(Νά)	»	19
6) λ λ	(λά)	»	20
7) Λ λ	(Λά)	»	21
8) ε ε	(ελα)	»	22
9) Ε ε	(Ελα)	»	23
10) η η	(Ελλη)	»	24
11) Α α	(Αυνα)	»	25
12) μ μ	(μήλα)	»	26
13) Μ μ	(Μίμη)	»	27
14) Π π	(Παπί)	»	28
15) Τ τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ κ	(Κόττα)	»	30
17) γ γ	(γάλα)	»	31
18) Γ γ	(γιαγιά)	»	32
19) Γ γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ χ	(Χ χ . . . ή χήνα)	»	36

* Τὸ πρῶτον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου βραβείου Ἀλφαριθμηταρίου τοῦ κ. Ι. Κ. ΠΑΝΝΕΛΗ.

21)	Ρ ρ	(Ρ ρ ... τὸ νερό)	Σελ.	38
22)	ω	(ὠρολόγι)	»	40
23)	σ σ	(σ σ ... σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπῶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ υ	(Σῦκα)	»	45
27)	δ	(Εἶμα)	»	46
28)	Η η	(Ὁ Ἥλιος)	»	47
29)	Β β	(Β β ... ὁ Βοριῶς)	»	48
30)	Δ δ	(Ὁ Δήμος)	»	50
31)	Ω ω	(Ὠρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμάρι)	»	52
33)	Ζ ζ	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμῆρι)	»	54
35)	στ	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ υ	(Ὑπερήφανος κόκκορας)	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	αι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τι	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μαύ ... ἡ ἀγγελάδα)	»	72
46)	σπ, κτ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ ἀβουσα)	»	77
48)	αι	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	αι	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αι	(Αὐγὸ, αὐγὸι)	»	84
51)	αι	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύκτα)	»	88
53)	πν	(Εὐπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο)	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαμπούνι)	»	94

57)	ντ, φθ	(Ντίν - ντάν, ἡ κομπάνια)	Σελ.	96
58)	συ	(Ἡ χιονισμένη αὐλή)	»	99
59)	τζ, βλ	(Στὸ τζάκι)	»	102
60)	σγ, βγ	(Ὁ Σγουρός)	»	105
61)	σδ, πλ	(Ὁ βασιλικός)	»	108
62)	σθ	(Ἡ σβούρα)	»	110
63)	ηυ	(Ὁ κόκκορας)	»	112
64)	γγ	(Τὸ φεγγάρι)	»	114
65)	γκ	(Ὁ γκιώνης)	»	116
66)	μπρ, στρ	(Στὴν ἐξοχή)	»	118
67)	ντζ	(Ἡ νεραντζούλα)	»	120
68)	αι	(Ὁ ἀϊτός)	»	122
69)	υι	(Ἡ μυῖγα)	»	125
70)	γχ	(Ὁ ελεγχος)	»	127
71)		* Ἄλφα - Βῆτα	»	131
72)		Τὰ γράμματα	»	132

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ *

1)	Πρωϊνὴ προσευχή	Σελ.	137
2)	Στὴ βρύση	»	138
3)	Γύρω στὸ τραπέζι	»	139
4)	* Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης	»	140
5)	Τὰ χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκὸ (ποίημα δημοτικὸ)	»	144
7)	* Ἦλθε ἡ * Αὐοῖσι	»	145
8)	* Ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ	»	147
9)	Στὴ σημαία (ποίημα Ἄδαμ. Μαντοῦδη)	»	149
10)	Τὰ καταστήματα	»	150
11)	Στὸ δρόμο (ποίημα)	»	153

* Τὸ δεύτερον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος ἑπίσης τοῦ πρώτου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 16, 17, 26, 29 καὶ 35 κεφαλαίων, ὅτινα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ δευτέρου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἔκκλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρή	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν σὸ σπίτι	»	158
15)	Παιχταλιὰ (ποίημα Α. Κατακουζηνῶ)	»	160
16)	Στὴν ἔξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (ποίημα Ἰω. Σουδάκη)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιὰ	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψεμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (ποίημα Γ. Βιζυηνῶ)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (ποίημα)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (ποίημα δημοτικῶ)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγαράκι (ποίημα Α. Κατακουζηνῶ)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (ποίημα Γ. Βιζυηνῶ)	»	183
32)	Στὴν κορυφή τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἐνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκκορος (ποίημα Σ. Παπαντωνίου)	»	190
35)	Ἡ κολικουθιά	»	191
36)	Φεῖγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι ἐκδόσεις «ΚΑΛΟΚΑΘΗ»
τύπωσαν αὐτὸ το βιβλίο
για να θυμίσουν στους παλιούς
τα πρώτα σχολικὰ χρόνια
και να τα διηγούνται ἰτους νέους.

Ἐκδόσεις «ΚΑΛΟΚΑΘΗ»
Καλλιδρόμιον 19
121 32 Περιστέρι, Ἀθήνα
Τηλ.: 5777.167, 5777.197, Fax: 5777.110

ἀλφαβητάριο

ISBN 960-396-037-3

9 789603 960379 >